

Editorial

Despre femeia samarineancă și întâlnirea ei cu „Apa cea vie și Izvorul vieții veșnice”

Duminica a V-a după Paști, cunoscută drept „Duminica Samarinenței”, ne aduce în fața ochilor sufletești și trupești o convorbire pe care Domnul nostru Iisus Hristos o are cu o femeie originară din provincia Samaria, o provincie ai cărei locuitori nu aveau nimic de a face cu poporul lui Israel.

Cu toate acestea, ostenit de drum și de căldura soarelui, Mântuitorul se oprește din călătoria sa și intră în discuție cu o femeie care venise să scoată apă de la fântâna lui Iacov. „Atunci când ți-e sete, fericirea e un pahar cu apă” spunea scriitorul Liviu Rebreanu în romanul său „Pădurea spânzuraților”. Am putut constata și noi de atâtea ori în viață cât de mult ajută și ne înviorează un pahar cu apă în mijlocul verii, când temperatura de afară este de ordinul zecilor de grade Celsius. Acest lucru l-a simțit și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, după firea Sa omenească, când S-a oprit din drumul Său și a cerut apă femeii samarinence. Aceasta, știind că iudeii nu au nici un amestec cu samarinenii, este contrariată, spunând: „Cum Tu, Care ești iudeu, ceri să bei de la mine care sunt femeie samarineancă” (Ioan IV, 9). Domnul Iisus Hristos îi răspunde femeii, zicându-i că dacă ar fi știut ea darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care îi cere apă, ea însăși ar fi cerut de la El și i-ar fi dat apă vie. Femeia samarineancă are o revelație în acest moment al discuției, dându-și seama

că Cel din fața ei nu este un Om obișnuit, ci un Om mai mare decât Patriarhul Iacov. Mântuitorul răspunde: „*Oricine va bea din apa aceasta va înseta iarăși. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va mai înseta în veac; căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă*

curgătoare spre viața veșnică” (Ioan IV, 13-14). Entuziasmată de cele pe care le aude, femeia cere Mântuitorului să i se dea din această apă vie ca să nu mai fie nevoită să vină apoi din nou la fântână.

Apa cea vie la care face referire Domnul nostru Iisus Hristos reprezintă darul Duhului Sfânt, dar pe care creștinul îl primește la Botez și cu care el este dator să colaboreze toată viața, prin credință și săvârșirea de fapte bune, astfel încât în sufletul omului credincios darul Duhului Sfânt se va face „izvor de apă curgătoare spre viața veșnică”.

În continuarea discuției Mântuitorul I. Se relevă femeii samarinence în calitate de Proroc și îi descoperă care este adevărata rugăciune „*în Duh și adevăr*”. Cu alte cuvinte, o dată cu venirea Domnului nostru Iisus Hristos omul credincios se va ruga lui Dumnezeu pretutindeni, nemaifiind legat de un loc anume, așa cum erau până atunci evre-

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Lumina lumii!	p. 2
Poezie creștină	p. 4
Proverbe versificate	p. 6
Înălțarea Domnului	p. 7
File de Sinaxar	p. 8
Duminica Sf. Părinți de la Sinodul I	p. 9
Duminica Rusaliilor	p. 10
Duminica Tuturor Sfinților	p. 11

Despre femeia samarineancă și întâlnirea ei cu „Apa cea vie și Izvorul vieții veșnice”

(urmărire din pagina 1)

ii care aveau nevoie de Templu și de sinagogă pentru a-și împlini rugăciunile lor. Femeia arată că ea știa că va veni Mesia Care se cheamă Hristos, moment în care Mântuitorul îi spune: „Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine” (Ioan IV, 26). Ucenicii sosesc din cetate, unde merseseră să cumpere cele necesare traiului, și sunt mirați că Domnul Iisus Hristos vorbește cu o femeie, neîndrăznind însă nici unul să zică ceva. Femeia samarineancă își lasă găleata cu care venise să ia apă și merge în cetate să spună oamenilor că a întâlnit un om care i-a spus ei toate câte a făcut. „Nu cumva Acesta este Hristosul?”, întreabă femeia pe concetățenii săi.

Cu alte cuvinte, femeia samarineancă, în urma întâlnirii cu Mântuitorul, pleacă total schimbată, și devine o mărturisitoare și propo-

văduitoare a Domnului Iisus Hristos, ucenică adevărată, care atrage la credință și pe cei din jurul ei, dovadă că Scriptura Sfântă ne spune în continuare că „Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui, iar femeii i-au zis: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii” (Ioan IV, 42).

Să fim și noi, prin viața și faptele noastre, vestitori și propovăduitori ai Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos, bine știind că, astăzi, Cel care îl mărturisește aici, pe pământ, pe Domnul, înaintea oamenilor, va fi și el, la rândul său, mărturisit înaintea Tatălui ceresc! Amin.

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a V-a după Paști,
a Samarinenței, Sf. Ev. Ioan 4, 5-42, 2 iunie)

Sursă foto: crestinortodox.ro

Lumina lumii!

„Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. Dacă n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic. Au răspuns (iudeii) și i-au zis (orbului): În păcate te-ai născut tot și tu ne înveți pe noi? Și l-au dat afară. A auzit Iisus că l-au dat afară și, găsimdu-l, l-a întrebat: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Cel ce vorbește cu tine, Acela este. Iar el a grăit: Cred, Doamne! și s-a închinat Lui” (Ioan 9, 33-38).

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Daniel Budeanu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor.

De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

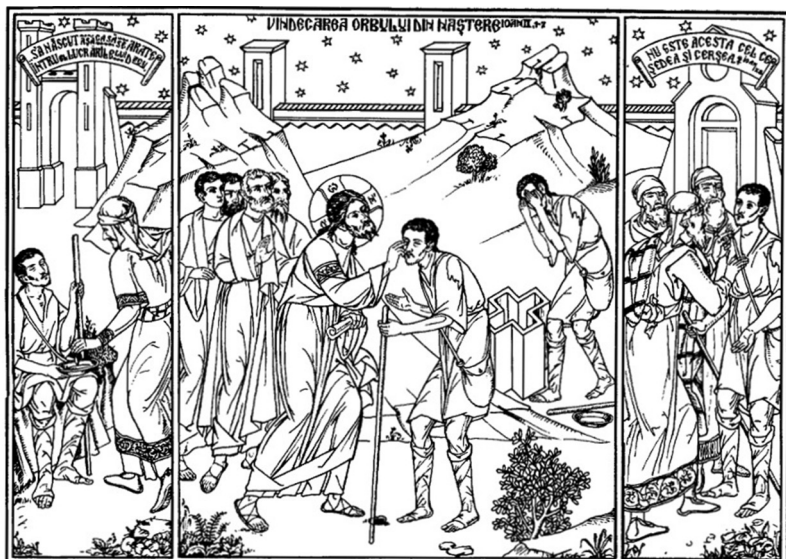
Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Așa cum vedem în jurul nostru există multe feluri de suferințe, iar una dintre acestea care nu îi dă omului posibilitatea de a vedea ce se petrece în jurul său și de a vedea frumusețea creației lui Dumnezeu este orbirea, care poate fi din naștere, așa cum este cazul orbului din Sfânta Evanghelie de astăzi sau poate apărea în timpul vieții din diferite cauze. Mântuitorul ieșind din Templu, trece în mod intenționat pe lângă acest orb din naștere pentru a săvârși cu el minunea vindecării, deci Domnul a venit la orb, nu orbul a venit la El, tot așa și la omenirea care se afla în stare de orbire sufletească, Domnul vine la făptura Sa căzută în păcat și nu omenirea vine la Domnul, căci datorită păcatului nimeni nu se putea ridica pentru a ajunge la mântuire.

Ucenicii Domnului, iubitori de aproapele fiind, s-au întristat în felul lor omenesc văzând această infirmitate a orbului și încercând să îl lege de credința lor, îl întreabă pe Domnul: „cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” Când au văzut pe acest om orb, care înainte de a putea păcătui, a avut această infirmitate, și al cărui defect al ochilor i-a apărut când el era încă în pân-tecele maicii lui, ei au întrebat pentru a afla cauza suferinței acestui orb. Au întrebat dacă a păcătuit el pentru că ei și-au adus aminte de vindecarea slăbănogului, căruia Domnul i-a zis: „Vezi, te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca

să nu îți fie ceva mai rău!”. Dar fiind orb din naștere nu se potrivește această comparație cu slăbănogul. Sau poate au gândit că Dumnezeu în atotștiința Sa, i-a dat această infirmitate, cunoscând ce păcate va comite el în viitor. Însă Sfântul Ioan Damaschin spune clar că Dumnezeu prevede dar nu predetermină! Adică nu se folosește de preștiința Sa, care face parte din atotștiința divină pentru a-l pedepsi pe om apriori, astăzi pentru păcate viitoare. Dar Dumnezeu poate din iubire de oameni să îl oprească pe om de la săvârșirea răului și fără voia lui, pentru a nu primi pedeapsă mai mare pentru niște răutăți pe care urma să le săvârșească. Cu alte cuvinte El face bine și celor răi

pentru că nu îi lasă să se afunde în răutatea fără de margini în care s-ar afunda dacă Dumnezeu nu ar pune limită. Așa s-a întâmplat și cu moartea, cum spune Sfântul Vasile cel Mare, pentru ca răutatea să nu fie fără de moarte, fără sfârșit și în cazul omului cum a fost în cazul diavolului.

Lucrarea Mântuitorului se arată în aceea că El restaurează ceea ce prin naștere, care înseamnă o conlucrare a omului cu lucrarea lui Dumnezeu, conlucrare care se petrece imperfect, desigur că asta nu este o greșeală, ci un plan al lui Dumnezeu care arată lucrarea Sa de restaurare a naturii umane căzute. Și chiar dacă nu ar fi fost vindecat de Domnul și ar fi purtat această suferință toată viața lui pământească, totuși Dumnezeu, Drept fiind, este Răsplătitor al tuturor celor care au suferit dintr-o cauză pe care nu au cauzat-o ei. Și acestuia dacă nu ar fi fost vindecat și celor asemenea lui, ca și cum ar fi primit mai puțini talanți, Dumnezeu la judecată nu îi va cere să fi înmulțit ceea ce nu a primit. Adică unui orb, Dumnezeu nu îi va cere fapte pe care le va cere de la cel care vede.

Domnul zice că nici el nu a păcătuit și nici părinții lui, dar asta nu înseamnă că părinții acelui om orb nu aveau păcat, căci nimeni nu este curat de păcat chiar dacă viața sa ar fi de o singură zi pe pământ, dar nu se poate spune că copiii suferă pedeapsa din cauza părinților și chiar orbul însuși, când s-a născut, chiar dacă nu a păcătuit el, căci nici nu avea cum să păcătuiască înainte de a se naște, totuși avea păcatul strămoșesc, căci din cauza păcatului original, toți copiii mici sunt botezați. Dar deși noi toți când suntem născuți, aveam păcatul strămoșesc totuși nu toți suntem născuți orbi fizic. De asemenea noi nu credem că sufletul a existat mai înainte și nici nu credem că a

păcătuit înainte de trup, așa cum existau unele concepții eretice care susțineau aceste învățături, după cum sunt și cei care susțin existența unor vieți succesive, și poate orbul ar fi păcătuit într-o astfel de viață anterioară!

Domnul arată că nu păcatul a fost motivul pentru care el s-a născut orb, ci acesta s-a născut așa ca prin el să se facă cunoscute lucrările lui Dumnezeu!

Vindecarea acestui orb este ca un medicament pe care neamul omenesc trebuie să îl primească pentru a vedea Lumina, după cum orbul a primit în El lucrarea Mântuitorului și a văzut.

Slava lui Dumnezeu poate fi arătată și fără ca cineva să aibă de suferit, dar ea este mult mai evidentă în acest om, care a primit răsplată pentru orbirea lui temporară și mai mult chiar orb fiind trupește, el vedea duhovnicește spre deosebire de iudei care aveau ochi trupești dar nu vedeau duhovnicește, căci prin orbirea sa trupească, el și-a recăpătat vederea sufletească. Deci putem spune că nu toate relele din lumea aceasta sunt rele, după cum nici toate lucrurile cele bune nu sunt bune!

De asemenea multe evenimente care se petrec în lumea aceasta sunt tainice și inexplicabile pentru noi, dar trebuie să învățăm că nimic nu este întâmplător sau nu se petrece în zadar, chiar dacă noi nu cunoaștem, pentru că această cunoaștere ne va fi descoperită în lumea viitoare.

Mântuitorul spune: „Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze”, cu alte cuvinte El trebuie să se descopere pe Sine, arătând că face aceleași lucruri, ca și Tatăl, căci nu numai că El creează și deschide ochii; El dă-

ruiește și darul vederii. Cât este ziuă, adică atâta timp cât oamenii pot încă să creadă în Mine, atât cât durează viața, căci vine noaptea, trecerea din viața aceasta când nimeni nu mai poate să lucreze, căci dincolo nu mai este nici credință, nici lucrare și nici pocăință!

După învierea celor vii și a celor morți, vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Este o vreme pentru lucrare și este o vreme pentru răsplată: „Pentru că noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca să ia fiecare după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău” (II Cor. 5, 10). Căci atunci noaptea cea înfricoșătoare va acoperi pe cei răi și vicleni cu vălurile ei.

Dacă în cazul altor vindecări Domnul vindecă doar prin cuvânt, în această situație, a orbului din naștere, El îi redă vederea printr-o acțiune exterioară. Același mână a lui Dumnezeu care a creat pe om la început așa cum spune Scriptura: „Și Domnul a luat țărână din pământ și a făcut pe om” (Facere 2, 7), aici Domnul a scuipat pe pământ și a făcut lut și a uns cu tină ochii orbului, arătând cum a fost făcută întreaga creație. Căci ceea ce Cuvântul creator nu a făcut în pântece, a făcut

deschis aici, a creat ochii și le-a dăruit și abilitatea de a vedea, dovada că Cel ce Însuși a suflat suflet lui Adam, aici a dăruit Duhul dătător de viață ochilor pentru a vedea, așa și aici lucrarea mâinii Sale a plinit ceea ce lipsea în firea omenească.

După aceea Domnul i-a spus: Mergi la Siloam și te spală! Această dovedește că după realcătuirea fizică, renașterea lui vine din această spălare și de aceea când s-a spălat, el a venit văzând! Rațiunea pentru care Domnul a amestecat pământul cu saliva și a uns cu ea ochii orbului este că El este Cel care a creat pe primul om din pământ și acest pământ, care reprezintă trupul nostru trebuie spălat pentru a primi lumina vieții veșnice prin Taina Botezului. Pentru că nu scaldătoarea Siloamului i-a deschis ochii orbului, după cum nici apele Iordanului nu l-au curățit pe Neeman Siria-nul de lepră, ci porunca Domnului a fost cea care a lucrat după cum nici apa nu este cea care ne curățește pe noi de păcate, ci puterea Sfintei Treimi care lucrează prin ea ne dăruiește mântuirea.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a VI-a după Paști, a Orbului din naștere, Sf. Ev. Ioan 9, 1-38, 9 iunie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezie creștină

Cel venit din Cer, la Cer S-a Înălțat!

La căderea în păcat
Chiar a protopărinților,
Dumnezeu S-a întristat,
Dar le-a promis un salvator.

După ce-au fost scoși afară,
Raiul a rămas încuiat.
Au dus o viață amară,
Tânjind după ce-n urmă-au lăsat.

Apoi și moarte au gustat
Așa cum Dumnezeu le-a zis,
Când porunca au călcat...
Și frică mare i-a cuprins.

Că-n întuneric toți erau
Fără lumina divină
Și se rugau și tot sperau,
Că Salvatorul o să vină.

Mii de ani au așteptat
Întrebând pe fiecare
Dintre cei sosiți în iad,
Dacă-aduc vestea cea mare.

Când totul a fost pregătit,
Dumnezeu a hotărât
Ca pe Însuși Fiul Său iubit
Să îl trimită pe pământ.

Într-un pântec feciorelnic
S-a întrupat Domnul Iisus,
Când Gavriil, în mod tainic
Venind, Mariei i-a spus,

Că va deveni ea Maică
Celui mai mare Împărat
Și, smerindu-se Fecioara,
Rolul și l-a asumat,

Rămânând pe veșnicie
Mamă pentru tot pământul,
Mijlocind ea pentru oameni,
Sus, la Dumnezeu-Cuvântul,

Pe Care-n pântec L-a purtat
Și, fiind fecioară, L-a născut,
Că peste fire El S-a întrupat
Și tot așa a ieșit, Cel Neîncăput.

Născând fără stricăciune,
Singură L-a înfășat,
La sân L-a hrănit, pe Cel venit în lume,
Ca să ne scape de păcat!

Nu L-a crescut în bogăție,
Dar cu-n respect nemăsurat,
Cu imensă bucurie
I-a slujit și l-a închinat.

A coborât ca miel de jertfă,
Prunc în scutece sărace,
Însoțit de cor de mii de îngeri
Și încălzit de dobitoace.

Iudeii nu L-au cunoscut,
Văzând un copil ca oricare :
Frumos, tăcut, nicidecum zăbind,
Și-avea o-nțelepciune uimitoare.

La doar 12 ani, în Templu,
Cărturarilor, vorbea Iisus:
Se mirau că la orice-ntrebare,
Cerescul Fiu găsea răspuns.

Se-ntrebau de unde știe,
Că nimeni nu L-a învățat;
Ce nu știau ei, că din vecie,
E Dumnezeu cu-adevărat!

Împlinind 30 de ani,
„Semănătorul” iese-n lume,
Că înainte-Mergătorul
Botezase-n al Său nume.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt
Împreună-s la Iordan:
Cerurile s-au deschis,
Când L-a botezat Ioan.

Și-l prezintă pe Iisus,
Că-i „Mielul lui Dumnezeu”
Și ucenicii, rînd pe rînd,
Sunt adunați în jurul Său.

Doisprezece la început
L-au urmat pe tot pămîntul,
Sorbindu-l vorbele cu Duh ;
Pregătiți să „împrăști Cuvîntul”.

Au fost martori ai multor minuni
Și-n pustiu, și-n Sinagogi:
Ciungilor le-a făcut mâini
Și picioare la ologi,

Pe leproși tămăduind,
Pe cei flămânzi a săturat,
Mușilor le-a dat cuvînt
Și făpturi strâmbe-a îndreptat.

Orbilor le-a dat vedere,
Pe demoni i-a alungat.
Prin Divina Sa putere
Și pe morți a înviat.

Nu era zi în care
Faima Lui să nu sporească.
Pe năduf sau pe răcoare,
Mulțimea începea să crească.

Îl însoțeau pretutindeni
Și vorbele îi sorbeau.
Mii de oameni împrejurul,
Ca albinele roiau.

Atâtea lucruri minunate
I-a învățat Domnul Iisus.
Păreau că pe nerăsuflăte,
Au învățat tot ce le-a spus.

Le vorbea ades prin pilde,
Și, uneori, nu înțelegeau.
Deși spunea cu voce tare, doar
„Cei ce-aveau urechi de-auzit, auzeau”.

În atâtea ipostaze
A fost pus spre a-L încerca,
Dar cu multă înțelepciune
Tuturor le răspundea.

El n-a venit să schimbe Legea,
Ci pe ea s-o împlinească,
Să ne-nvețe ce-i iubirea
Și ca să ne mântuiască.

Că iubirea fără margini,
Între OM și DUMNEZEU,
(Cât a stat în lumea asta,)
El a propovăduit mereu.

A demonstrat de multe ori,
Că El e Fiul lui Dumnezeu,
Dar, ca ei să înțeleagă,
Li s-a părut destul de greu.

A urcat cu trei Apostoli,
Petru, Ioan și Iacob pe Tabor,

Ca să ne fie ei martori:
Și Fața Și-a Schimbat-înaintea lor.

Să-arată-a Sa Dumnezeire,
A chemat Dumnezeu-Cuvîntul
Și pe Moise și Ilie, față-n față;
Erau Cerul și pămîntul.

Și la Cina cea de Taină
Cînd Paștile au mîncat,
Frîngînd pâinea și bînd vinul
Pe Apostoli i-a comunicat,

Ca să se facă-acestea toate
Întru pomenirea Sa,
Până la venirea a doua,
Cînd toți din morți vom învia.

Dormind tot Ierusalimul,
Au plecat ei spre Ghetsimani,
Rugîndu-se El pentru oameni
Au sosit ai Lui dușmani.

Înarmați cu lance, săbii,
În frunte cu Vînzătorul,
Care pentru 30 de arginți
I-au fost pregătit omorul.

Nu-i doar Iuda vinovatul,
Ci noi toți cei ce-am rămas,
Cei ce repetăm păcatul,
Zi de zi și ceas de ceas,

Că și noi, ca și iudeii,
Nepăsători, frecvent îl răstignim.
Domnul ne-a spălat păcatul,
Noi, (altele) mai grele săvârșim.

Iisus a scris prin al Său sânge
Legea Nouă, pentru veșnicie,
Ce pentru noi, mereu va curge,
Acest izvor de Apă Vie!

În noaptea neagră L-au adus
Ca pe-un tâlhar, în lanț legat,
La umilințe L-au supus,
Deși nu era vinovat.

Îl întrebau și-L acuzau,
Căutîndu-l toți pricină
Și oricât se străduiau,
Nu l-au găsit nicio vină,

Dar ura lor e tot mai mare,
Crescînd întruna, ne-nțet
Și setea lor de răzbunare
Este de neexplicat.

El a venit să mîntuiască,
Să ne dea viață tuturor,
Ei au dorit să-L răstignească,
Ca pe-un tâlhar răufăcător.

Și-a întins mâinile pe Cruce
Și ne-a îmbrățișat pe toți,
Ca la Cer să ne ridice
Cînd vom învia din morți.

Flămînd și gol, ca Om, epuizat,
Îi privea blînd și iertător;
Deși curgea sângele-l nevinovat,
Iisus plîngea de mila lor.

Că moarte pe Cruce-a răbdat
Pentru noi cei ce-am greșit;
Pe Lucifer l-a îngenunchiat,
Că Împăratul Slavei a biruit!

Cu Trupu-l Sfînt era-n mormînt
Și Sufletu-l Divin a coborât în iad.
Pe morți, din moarte ridicînd
Și-a iadului zăvoare, sfărîmate, cad.

Nespusă bucurie i-a cuprins
Pe toți dreptii din vechime,
Văzînd că Iisus Hristos a-nvins
Și-a slobozit întreaga lume.

Raiul a fost descuiat
Și-a intrat primul locatar,
Cel ce pe cruce-a fost iertat,
Că s-a smerit, deși era tâlhar!

Acum, Edenul de lumină
Surîde azi celor iertați,
Că, preluînd Domnu-a noastră vină,
Prin Sfînt Botez, vom fi imaculați.

Duminică...La miezul nopții,
Domnul pe Sine S-a-nviat:
Prin biruință-asupra Morții,
Cu-n Trup Dumnezeiesc S-a ridicat.

Femeile purtătoare de mir,
Se grăbeau toate spre Mormînt
Și se-ntrebau, cine le deschide oare,
Ca să ungă Trupul Sfînt?

Dar nu mai era nevoie,
Că, Domnul Iisus, a treia zi a-Înviat,

Și-ntorcându-se ele pe cale,
Domnul le-a întâmpinat

Și le-a trimis ca mesageri,
Apostolilor să vestească;
Să se ducă-n Galileea,
Că acolo or să-L găsească.

Iar pe drumul spre Emaus,
Când doi dintre ucenici mergeau,
Domnul Iisus i-a ajuns
Și-n vorbă toți trei intrau.

Deși Scripturile le tâlcuia,
Ei nu L-au recunoscut.
Și-au dat seama că El era,
După ce a dispărut.

Seara, prin ușile-ncuiate,
La ucenici a intrat.
Luați pe neașteptate,
Cu toții s-au speriat.

Rănilor le-a arătat
Și cu blândețe i-a liniștit;
Faguri și pește-a mâncat
Și tot prin ușile-ncuiate-a ieșit.

Dar, Toma nu era cu ei,
Și parcă nu-i venea să creadă,
Spunând că el va fi convins,
Când rănilor avea să-l vadă.

Și le-a văzut după opt zile,
Când Iisus a apărut ca din senin:
„Domnul meu și Dumnezeu meu!”
A exclamat Toma, de fericire plin.

S-a arătat și-a treia oară
După ce a Înviat,
Ucenicilor la Marea Tiberiadei
Și pe Petru l-a reabilitat.

L-a și pus păstorul turmei,
Să „pască oile Lui”;
Devenind Petru de-atunci,
Piatra de temelie a Creștinismului!

După patruzeci de zile
De la Învierea Lui din morți,
Ucenicii fiind pe munte
Și pe când discutau toți,

Într-un loc de taină-adâncă,
Aievea a apărut Domnul Iisus,
În picioare, sus, pe-o stâncă:
„Pace vouă!” El le-a spus.

Și-mpreună, tot soborul,
Văzând pe Cel ce-a Înviat
Parcă vrând să își ia zborul,
În genunchi l s-a închinat...

Domnul vărsând mângâierea
Peste ei, le-a vestit că Tatăl Sfânt
Datu-l-a toată puterea,
Sus, în Cer, și pe pământ!

Și cum El, trimis de Tatăl,
A făcut ce l S-a spus,
Ei, să vestească Evanghelia cea Nouă,
Le-a poruncit Domnul Iisus.

Pe când îi binecuvânta,
Măinile și-a ridicat;
Un nor Divin îl învăluia
Și, Sus, la Cer S-a Înălțat!

Apostolii, cu „bucurie mare”,
S-au dus la Ierusalim.
Pentru creștini e mare sărbătoare,
Când „Înălțarea Domnului”, noi prăznuim!

(Dumitra Groza, iunie 2014)

Sursă foto: libertatea.ro

Proverbe versificate, de la Solomon luate

Cum vântul poate norul
Pe ceruri a-l plimba,
Așa nesimțul poate
O limbă-a-ntărâta.

Îndărătnicul nu știe
De-ale Domnului cuvinte,
Dar și de le-ar înțelege,
Timp nu-și face-a lua aminte!

Miere de-ai avea, nu toată
Grabnic ți-o duce la gură,
Ca să nu te îmbuibezi;
Te arată c-ai măsură!

Plângăreț dușman din gură,
Toate le făgăduiește,
Dar în inima-i ascunsă,
Vicleșugul meșterește...

Multe gânduri poartă omul,
Nedorite sau pe plac;
Dar a Domnului povață
Va să dăinuie în veac!

În pustiu mai bine-ai sta
Vei găsi pacea pierdută;
Decât lângă o femeie
Certăreață și limbută...

Necredinciosul tot fuge,
Când nimeni nu îl gonește,
Iar dreptul, și în primejdii
Același calm el trăiește!

Fiul care de la tatăl
Nu păstrează-nvățătura,
Aceluia, cu vorbe rele
I se va deprinde gura.

Cât mai departe Domnul,
Stă de cei fărădelege;
Dar pe-ai Lui fii în primejdii
Cu îngeri El îi păzește.

Cine un pământ lucrează
Are pâine ce mânca;
Leneșul de sărăcie,
Se va umple doldora!

Ca un fagure de miere,
Sunt acele graiuri bune
Și la suflet vindecare,
Au dulceața lor a pune!

Limba-ți fie pomul vieții
C-un vindecător cuvânt,
Dacă nu bârfești, ți-aduce
Rod din Duhul cel Preasfânt!

Omul cel invidios
Luptă a se-mbogăți,
Fără-ști că milostivul
Măine îl va stăpâni!

Când ai inima în Domnul,
Vesel fața ta-nflorește!
Dar păcatul când o strânge,
Rău ea se posomorăște!

De vei necinsti părinții,
Care te-au adus în viață,
Blesteme te vor ajunge
Numele tău, în rușine...

Leu flămând și lup setos
Este cel fără de-un ac,
Ce va stăpâni o țară,
Un popor, un neam sărac...

Bine este a primi
Mai puține, cu dreptate,
Decât doldora de roade
Din mâinile rău pătate...

Martorul bunei credințe
Strâmb el nu se va jura
Dar cel dedulcit minciunii
Grea osândă își va lua!

Pe dușmanul tău greșit,
Nu-l da răzbunării iute!
Ci pe Dumnezeu L-așteaptă
El dreptății să te-ajute!

Cine-i multă vorbărie,
De greșeală nu-i scutit;
În mai cumpănite buze,
Vezi pe omul chibzuit.

Cel cu mintea-ndreptătită
Ce mereu găsește scuze
Singur lui își face răul
Tot punându-și foc pe buze!

Orice inimă trufașă,
Domnului îi e scârbită;
Doar dreptății Lui rămâne
Spre-a fi aspru pedepsită!

Cum aurul și argintul
În cuptor se lămuresc,
Tot astfel și creștinii,
Ei în Domnul se sfințesc!

Ce poți face astăzi,
Nu lăsa pe mâine!
De-ai deschide ochii,
Te sature de pâine!

Nelegiuitului minciuna
Prin oase-i curge boală;
Pe căi străine, prieteni
I-ndrumă și-i înșeală.

Leneșul își vără mâna
În blidul cu mâncare,
Dar uită să mai aducă
Mâna înapoi la gură!

Fața unui înțelept
Lesne tu o poți citi;
Pe când, nebunii ochi
Mai greu îi vei osebi...

A Mea învățătură
Din mână n-o lăsa!
Întreagă tu păstrează-o,
Că-i însăși viața ta!

Unui om ateu cinstire,
Nu i se cuvine dată!
Dar nici omului smerit,
Dreptatea să-i fie luată!

Numele lui Dumnezeu
Stâncă este de granit!
Cetate și adăpost,
Doar la omul cel smerit!

(Marin Bucur, Giurgiu, 20 mai 2024)
Sursă foto: doxologia.ro

Înălțarea Domnului

„Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase, Dumnezeuul nostru, bucurie făcând Ucenicilor, cu făgăduința Sfântului Duh, încredințându-se ei, prin binecuvântare, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii” (Tropar).

Astăzi, S-a înălțat la Cer Cel care a cuprins Cerul în Sine. Cel care poartă iadul în sine va ajunge în iad, dar cel care poartă raiul în suflet, se va înălța la rai. Și cu adevărat, nimeni nu se poate înălța la cer în afară de cei care au raiul înlăuntru; și nimeni nu poate ajunge în iad în afară de cei care au iadul înlăuntru lor. Cel ce cunoaște este atras de ceea ce este cunoscut și se unește cu cunoscutul; dar respinge ceea ce nu este familiar lui. Materia se supune spiritului în măsura în care sufletul uman este umplut cu Duhul cel Dumnezeiesc; iar legile naturii sunt supuse legilor morale, care guvernează lumea. Deoarece Domnul Iisus Hristos este plinătatea Duhului Sfânt și desăvârșirea legii morale, Lui îi este supusă toată materia – întreaga lume fizică, cu toate legile naturii.

Orice persoană, ca duh, poate birui în viața sa asupra unei anumite legi a naturii, cu ajutorul unei alte legi a naturii – adică o poate depăși cu propriul său spirit. Hristos, ca Dumnezeu-Om, a putut să-și supună legile naturii prin legea Duhului, care este legea supremă a lumii create. Totuși, acest concept, la fel ca orice alt concept spiritual, poate fi explicat doar parțial prin conceptualizări și raționamente pământești obișnuite – și asta doar prin exemple și comparații.

Lucrurile duhovnicești devin clare fără îndoială numai atunci când mintea omului le vede și le percepe. Pentru a vedea și simți manifestările lumii spirituale, este nevoie de o practică duhovnicească îndelungată și obositoare, după care, prin harul lui Dumnezeu, vederea duhovnicească poate fi deschisă într-o persoană; această viziune îi permite să vadă ceea ce pare de necrezut și imposibil muritorilor de rând. Cu toate acestea, o persoană trebuie mai întâi să-i creadă pe cei care au văzut cele de necrezut și să-și întărească credința de la o zi la alta, străduindu-se să vadă ceea ce este inaccessibil privirii comune.

Nu degeaba spune Domnul: „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut” (Ioan 20, 29). Domnul Dumnezeu Se bucură de credința lor, așa cum un tată de pe pământ se bucură că fiii Săi cred fiecare cuvânt al Lui. Toți cei 11 Apostoli au fost prezenți la Înălțarea Domnului, adunați

pe Muntele Măslinilor. Aceasta a fost ultima lor întâlnire colectivă cu Iisus. Totuși, aceasta nu a fost ultima apariție a lui Hristos. Mai târziu S-a arătat într-o vedenie Apostolului Pavel pe drumul Damascului, Apostolului Ioan pe insula Patmos și altor Apostoli, precum și mucenicilor, sfinților ierarhi și mărturisitori, de-a lungul întregii istorii a Bisericii Creștine.

Dar va veni ziua – și ziua aceea nu este departe – când toți bărbații și femeile drepte, care au

crezut ferm în El de-a lungul vieții lor, Îl vor vedea. Și în jurul Lui, în cer, se vor aduna toți cei care au fost botezați pe pământ în Numele Lui – nu numai cu apă, ci și cu Duh Sfânt și Foc. Și vor intra în bucuria Sa, pe care Tatăl Cerească a pregătit-o pentru toți aleșii Săi, și vor moșteni o bucurie pe care nu au cunoscut-o până acum. Amin.

Pr. Alin Constantin Nicola

(predică la 13 iunie, Sf. Ev. Luca 24, 36-53)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

File de Sinaxar

Sfântul Cuvios Samson, primitorul de străini (27 iunie)

„În răbdare ți-ai agonisit plata ta, părinte cuvioase; în rugăciuni neîncetat răbdând, pe săraci iubind și pe aceia îndestulând. Ci te roagă lui Hristos Dumnezeu, Sfinte Samson, milostive ferice, să mântuiască sufletele noastre”.

(Troparul Sfântului).

Sfântul Samson s-a născut în cetatea Romei, la mijlocul secolului al V-lea, într-o familie bogată și cunoscută, care se trăgeau din sânge împărătesc.

Încă din copilărie, s-a îndelnicit cu citirea Sfintei Scripturi și petrecea în rugăciune îndelungată. A avut parte de o educație aleasă, plăcându-i mai ales medicina. Devenind doctor, el tămăduia pe cei cuprinși de boli netămăduite; pentru că pe lângă meșteșugul doctoricesc, i se adăugase și darul Domnului, care dă tămăduiri, pentru faptele lui cele bune în care sporea și pentru credința pe care o câștigase către Dumnezeu. El trata oamenii fără a le lua bani, mai ales pe cei săraci și nefericiți.

După moartea părinților săi, Samson și-a împărțit averea schimbând bogăția cea degrabă pieritoare și vremelnică cu cea nepieritoare și veșnică, urmând cuvântului Evangheliei. Dorind să dobândească în ceruri comoară, el a mers în pustiu, cu intenția de a duce o viață aspră de ascet. Dar Dumnezeu, voind ca robul

său să le fie multora de folos, l-a adus din pustie în Constantinopol, unde el aflându-și o casă oarecare, petrecea într-însa, odihnind la el pe cei străini și săraci și slujindu-le în tot chipul, primind pe cei neputincioși și tămăduindu-i de boli prin meșteșugul său doctoricesc.

Pe toți care îi primea în casa sa, având boli nevindecate, îi tămăduia cu minune. Iar darul și puterea facerii de minuni, care i se dăduse lui de la Dumnezeu, le acoperea cu meșteșugul chipului cel doctoricesc, ca să nu se cunoască sfințenia lui; pentru că, fiind smerit cu inima, nu voia să fie slăvit și cinstit de oameni. Aflând patriarhul Constantinopolului de el, l-a chemat la sine și l-a hirotonisit preot, deși el nu voia.

Și s-a aflat slava faptelor lui celor bune până la palatele împărătești, vindecându-l pe Împăratul Iustinian de o grea neputință. Fericitul Samson s-a atins cu mâna de locul unde pătimea împăratul, ca și cum ar fi pus oarecare doctorie, vrând să-și tănuiască darul tămăduirii dat lui din cer. Astfel, numai cu o atingere a mâinilor lui s-a făcut ușurare de boală și grabnică tămăduire.

Drept răsplată și mulțumire, împăratul i-a oferit lui Samson mult aur și argint, dar acesta a refuzat, solicitând doar construcția unei case pentru primirea străinilor și a unui spital.

Cuviosul Samson, petrecând mulți ani în

obișnuita slujbă a primirii de străini și a doctoriei și ajungând la adânci bătrânețe, a slăbit cu trupul și s-a îmbolnăvit puțin. Iar când sufletul lui s-a despărțit de trup, s-a arătat luminos la față, cu nimic mâhnindu-se de moarte, iar trupul lui a fost îngropat cu cinste în biserica Sfântului Mucenic Mochie, din a cărei seminție se trăgea cu nașterea trupească Sfântul Samson, marele plăcut al lui Dumnezeu și moștenitor al faptelor celor bune și duhovnicești ale aceluia.

Biserica îi aduce mare cinstire Sfântului Cu-

vios Samson, chemându-l în ajutorul celor aflați în suferințe și în boli îndelungate, mai ales la Taina Sfântului Maslu, când Sfântul este convocat să mijlocească alături de ceilalți Sfinți – „Doctori fără de arginți”: Cosma și Damian, Chir și Ioan, Pantelimon și Ermolae, Diomid, Mochie și Anichit, Talaleu și Trifon.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Pr. Daniel Budeanu

Sursă foto: doxologia.ro

Duminica Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic

Dragii mei frați și surori în Hristos, Îl auzim pe Domnul nostru rugându-se astăzi în Evanghelie pentru ca Tatăl „să-i păzească prin Numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat, ca să fie una, precum una suntem și Noi” (Ioan 17, 11).

Domnul nostru Se roagă Tatălui cu aceste cuvinte, pentru că El știe atacurile pe care le va suferi Biserica după moartea, învierea și înălțarea Sa la cer. El confirmă aceste frământări în Evanghelia Sfântului Matei, când spune: „Păziți-vă de prorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oaie, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori” (Matei 7, 15).

creația. Cu alte cuvinte, Arie a negat că divinitatea lui Hristos este aceeași cu a Tatălui Său. Sunt mulți care încă mai cred asta astăzi și multe alte învățături false despre Hristos-Dumnezeu.

Aceste învățături false sunt enunțate în hotărârile celor șapte Sinoade Ecumenice. Ca urmare a acestor învățături false, aceste Sinoade au afirmat învățătura Bisericii cu privire la Hristos și Preasfânta Treime.

Pentru a afirma învățătura Bisericii despre Hristos, Părinții Primului Sinod Ecumenic au formulat prima parte a Crezului.

Crezul începe prin a confirma persoana lui Dumnezeu ca Tată. Fiul lui Dumnezeu ne-a învățat să ne rugăm lui Dumnezeu cu următoarele cuvinte: „Tatăl nostru, care ești în ceruri...” (Matei 6, 9). Acest nume al lui Dumnezeu și caracterul lui Dumnezeu au fost anterior necunoscute lumii Vechiului Testament. Dumnezeu era cunoscut în Vechiul Testament ca Dumnezeu, Creator, Domn, Împărat și Judecător. Prin Fiul Său, ni se oferă această relație apropiată și iubitoare cu Dumnezeu-Tatăl.

După cum se spune în Evanghelia de astăzi, această relație părintească este confirmată de cuvintele: „Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat” (Ioan 17, 6). Acest lucru confirmă faptul că Hristos ia pe oameni, care au fost făpturi și robi ai lui Dumnezeu, care L-au cunoscut pe Dumnezeu doar ca Creator și Judecător al lor, făcându-i „ai Săi”. Făcându-i pe oameni „ai Săi”, Hristos îi face pe toți fiii ai lui Dumnezeu, prin înfierea cea duhovnicească. După cum

Astăzi, Biserica îi pomenește pe Părinții Sinodului I Ecumenic, care au fost biruitori asupra unuia dintre acești lupi care au atacat unitatea Bisericii. Acest atac a venit de la un preot al Bisericii din Alexandria, pe nume Arie.

Ceea ce a învățat Arie a fost că Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a fost o creatură făcută de Dumnezeu din nimic, când Dumnezeu a adus la existență toată

se spune în Epistola către Galateni: „Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.” (Gal. 4, 4-5). A doua secțiune a Crezului care a fost elaborată de Sfinții Părinți ai Primului Sinod Ecumenic a confirmat persoana Fiului lui Dumnezeu. În această parte a Crezului, se arată că Fiul lui Dumnezeu are atât fire dumnezeiască, cât și fire omenească. De asemenea, a confirmat că firea divină a lui Hristos era deoființă cu a Tatălui.

Iisus se referă la firea Sa divină în rugăciunea Sa din Evanghelia de astăzi, când spune: „Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea” (Ioan 17, 5). Prin această frază, putem vedea clar că Iisus nu este un om obișnuit sau o creatură a lui Dumnezeu. Domnul nostru ne spune că El a fost cu Tatăl înainte de creația lumii, așa cum se spune la începutul Evangheliei Sfântului Ioan: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, și am privit slava Lui, slavă

ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1, 1-14).

Sfântul Nicolae Velimirovici ne amintește că acest cuvânt al lui Iisus către Tatăl, „păzește-i”, nu este „numai pentru apostoli... Această rugăciune... a fost și pentru Părinții Sinodului I Ecumenic... Și Tatăl i-a ferit de greșelile lui Arie și i-a inspirat, luminat și întărit... pentru a apăra și confirma credința ortodoxă. Această rugăciune este pentru noi toți care suntem botezați în Biserica Apostolică, care am... ajuns să cunoaștem Numele mântuitor al Mântuitorului Hristos”.

Așadar, dragii mei frați și surori în Hristos, rugăciunea mea pentru voi este aceeași cu a Domnului nostru, ca să fiți păstrați în credința ortodoxă sobornicească, ca să fiți luminați și întăriți ca Părinții Sinodului I Ecumenic, împotriva tuturor și a oricărui păcat care vă înconjoară și ca să vă puteți închina singurului Dumnezeu adevărat: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – Treimea deoființă și nedespărțită. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a șaptea după Rusalii,
Sf. Ev. Ioan 17, 1-13, 16 iunie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Duminica Rusaliilor

Azi e o zi de mare sărbătoare. E drept că în fiecare duminică, prăznuim Învierea Domnului. Însă, aceasta duminică e una cu totul și cu totul specială. Evenimentul de azi a fost cel care a făcut ca biserica să apară în chip văzut. În chip nevăzut, biserica a fost ființă la Jertfa de pe Cruce a lui Hristos. Catolicii ca să susțină primatul papal, zic că biserica ar fi apărut când Mântuitorul i-a zis lui Petru că „pe această piatră voi zidi Biserica Mea” (Mt. 16, 18). Aici e vorba despre credința lui Petru, ci despre el în sine. Însă, această duminică nu pică în fiecare an la fel. Nu vorbim despre un praznic cu dată exactă. Duminica aceasta se află în strânsă legătură cu Duminica Paștilor. Dacă Înălțarea pică la 40 de zile după Înviere, Rusaliile sunt sărbătorite la 50 zile de la Învierea Domnului. Din această cauză, această sărbătoare mai e cunoscută ca ziua Cincizecimii. Denumirea vine de la numărul de 50 de zile. Și poporul evreu are ca sărbătoare Cincizecimea. În cazul nostru, se ia în calcul și ziua Învierii. La evrei, nu e luată în calcul ziua Paștelui. Cincizecimea evreiască serbează primirea Legii de către Moise, pe muntele Sinai. Cea mai corectă denumire a acestei sărbători e aceea de Pogorârea Duhului Sfânt. Denumirea de Rusalii vine de la Rosalia, sărbătoare romană a trandafirilor.

Foarte interesant e faptul că textul nou testamentar fundamental al sărbătorii de azi nu e din cadrul celor 4 Sf. Evanghelii, ci din cartea Faptele Apostolilor. Descrierea evenimentului începe cu cuvintele: „Și din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt” (FA 2, 2). Duhul Sf. fiind a treia persoană a Sf. Treimi, ar fi imposibil să fie văzut de om cu ochi trupești în ceea ce

e El. Dacă zicem că Sf. Duh e a treia persoană a Sf. Treimi, nu înseamnă că e mai puțin important decât Tatăl sau Fiul. Mintea noastră e nevoită să facă o ierarhie a Sf. Treimi. Ordinea a fost stabilită din punct de vedere cronologic. Tatăl e Creatorul lumii. Apoi, a venit Fiul să ne mântuiască. Iar la urmă, S-a pogorât Duhul Sf. Însă, aceasta nu înseamnă că doar o persoană a Sf. Treimi ar fi participat la fiecare dintre aceste evenimente esențiale din existența umană. Toate au contribuit. După aceea, citim în textul apostolic de azi că „Și li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc și au șezut” (v. 3). O mare minune avea să se petreacă în continuare: „Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi” (v. 4). Dacă în momentul în care oamenii s-au hotărât să construiască Turnul Babel ca să ajungă la cer, Dumnezeu le-a amestecat limbile oamenilor, la Cincizecime, „fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa” (v. 6). Poate că am auzit la televizor că în instituțiile la nivel european, atunci când vorbește cineva în limba sa, celorlalți li se traduce în cască discursul auzit de fiecare. Însă, vedem cum Dumnezeu a făcut o asemenea minune cu aproape 2000 de ani în urmă. Mirarea celor prezenți acolo e una enormă, exprimată prin întrebarea: „Și cum auzim noi fiecare limba noastră, în care ne-am născut?” (v. 8). Astfel, omul chiar dacă se laudă că a adus tehnologia la nivelul de azi, tot e mic în comparație cu Dumnezeu. În același capitol biblic, chiar dacă nu apare în Apostolul de azi, ni se zice că aceia care „au primit cuvântul lui s-au botezat și în ziua aceea s-au adăugat ca la trei mii de suflete” (v. 41). Vorbim despre un număr impresionant pentru aceea

perioadă. Azi ar părea că ar fi un număr foarte mic. Însă, foarte important e că oamenii au ales în mod liber să se boteze. Deci, nu vorbim despre o constrângere din partea nimănui. Dumnezeu ne respectă libertatea. Dacă unii au decis să devină creștini, „alții batjocorindu-i, ziceau că sunt plini de must” (v. 13). Credința înseamnă să crezi fără să vezi. Dar când vezi și nici măcar atunci nu crezi,

ce să mai zicem. Acest eveniment biblic a fost anticipat încă din Vechiul Testament de către profetul Ioel: „iar în zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul și fiii voștri și fiicele voastre vor proroci și cei mai tineri ai voștri vor vedea vedenii” (v. 17). Sunt amintite și fragmente din psalmii lui David: „Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea” (v. 34). Astfel, în cuvântul de învățătură adresat de către Sf. Ap. Petru s-au adus și argumente din Vechiul Testament. Evident că dacă evreilor li s-ar fi zis că a lor credință nu e bună, cu siguranță că n-ar mai fi dorit să devină creștini. Însă, noii convertiți practicau cele învățate de creștinism. Ei se rugau. Se împărtășeau. Erau milostivi cu ceilalți. Trăiau o viață de creștini.

Aceste fapte ne sunt prezentate în același capitol din Sf. Scriptură de azi: „Și stăruiau în învățătura apostolilor și în împărtășire, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (v. 42). Din păcate, în ziua de azi, suntem creștini doar cu

numele. Ne vine greu să fim milostivi cu ceilalți. Alergăm mereu pentru a strânge cât mai mult. De parcă am fi nemuritori, așa de mare efort depunem pentru a fi bogați. Însă nu lăcomia e de vină. Din cauza mândriei, facem toate acestea. Vrem să fim mai avut decât cel de lângă noi. Zicem că vrem să trăim într-o lume mai bună. Doar că schimbarea trebuie să înceapă cu fiecare dintre noi. Averea o avem azi, mâine cine știe. Ce se va alege de averea noastră trecătoare, dacă ar fi veni un cutremur? Iar atunci când vine o boală incurabilă, toți banii din lume nu pot să ne mai vindece. Ne pierdem sănătatea pentru bani. Plătim banii câștigați pentru a ne redobândi sănătatea. Problema cea mare nu e moartea. Dacă după moarte n-ar mai fi nimic, atunci am putea să zicem că mai are un sens să fugim după lucruri trecătoare. Însă, fiecare dintre noi va răspunde în fața lui Dumnezeu pentru faptele sale. Să nu uităm că Dumnezeu ne va întreba dacă i-am ajutat pe ceilalți. Postul e bun. Nu zice nimeni că rugăciunea ar fi rea cumva. E drept că dacă suntem buni cu ceilalți, nu mai putem să fim așa de ușor în topul celor bogați. Ierarhia din lumea aceasta e precum o simulare de la un examen. N-are nici măcar vreo relevanță. În viață, pierdem zeci de ani, iar apoi, înainte de moarte, cerșim câteva clipe. Ne place să ne fălim că avem o mașină scumpă. Dar, peste ani și ani, aceasta nu va mai avea o așa de mare valoare materială. Dacă ar fi să ajutăm un sărac, zicem că n-avem bani să-i dăm chiar și un leu. În schimb, pentru lucruri luxoase (telefoane scumpe, parfumuri de firmă etc.) avem bani. Însă, suntem ca aceia din textul biblic de azi. Deși, vedem ce se întâmplă în jurul nostru, zicem că nouă n-are cum să ni se întâmple. Să încercăm să imităm atât cât ne lasă inima pe fiecare, exemplul creștinilor de azi convertiți: „Și își vindeau bunurile și averile și le împărțeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare” (v. 45). Să devenim de azi mai buni. Să fim membri ai bisericii și prin fapte. Chiar dacă ni se pare greu, încercând, Dumnezeu ne ajută sigur. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(reflecție la 23 iunie, Sf. Ev. Ioan 7, 37-53; 8, 12)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Duminica Tuturor Sfinților

„Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine” (Matei 10, 32-38).

Domnul a spus aceasta ucenicilor Săi care stăteau înaintea Lui atunci; Domnul Atotvăzător, Care vede viitorul îndepărtat ca prezent, le-a spus tuturor ucenicilor Săi, fără excepție, din toate timpurile și locurile; Domnul ne-a spus-o și nouă, care stăm aici, în biserica Sa cea sfântă, care ne-am numărat printre ucenicii Săi, prin Sfântul Botez. Asemenea fulgerului, care luminează de la o margine la alta a cerurilor, fără să-și piardă nimic din strălucirea sa, tot așa afirmația Domnului a ajuns până la noi de-a lungul a douăzeci de secole, proclamată în Evanghelii cu toată puterea și claritatea. Ucenicii Domnului nu sunt doar aceia care se numesc creștini în numele Său, nu numai

cei care au făcut jurăminte de slujire față de El – ucenicii Săi sunt aceia care Îl mărturisesc cu adevărat ca Domn al lor, Îl mărturisesc ca Stăpân cu putere deplină și Împărat veșnic, urmând Învățăturile Sale ca învățături ale Domnului, împlinirea poruncilor Sale ca porunci ale Domnului. Mărturisirea lor trebuie făcută cu mintea, inima, cuvântul, fapta și întreaga lor viață. Rușinea, timiditatea și șovăiala nu sunt îngăduite în această mărturisire.

Mărturisirea necesită negare de sine hotărâtă. Trebuie să fie solemnă. Trebuie făcută ca într-o arenă deschisă, înaintea întregii omeniri, înaintea îngerilor, a sfinților și a îngerilor căzuți, înaintea privirii pământului și a cerului. Căci „ne-am făcut privescătoare lumii și îngerilor și oamenilor” (1 Cor. 4, 9), precum spune Apostolul Pavel despre sine și despre ceilalți Sfinți Apostoli. Apostolilor nu le-a fost rușine sau frică să mărturisească pe Dumnezeu-Omul, Care a fost pedepsit cu o pedeapsă rușinoasă, condamnat de judecători religioși și civili; nu le era rușine sau frică să mărturisească pe Domnul în fața judecătorilor religioși și civili, în fața puternicilor și înțelepților pământului, în fața

(continuare în pagina 12)

Duminica Tuturor Sfinților

(urmăre din pagina 11)

tiranilor și tortionarilor, în fața chinurilor și execuției, în fața morții violente. Sfinții mucenici au purtat o asemenea mărturisire Domnului; au dat să bea întregului pământ sângele lor, propovăduind lumii mărturia lor sfântă despre adevărul cunoașterii lui Dumnezeu și al închinării lui Dumnezeu. Sfinții cuvioși L-au mărturisit pe Domnul cu o mucenicie fără sânge și cu o lepădare constantă de sine pe tot parcursul vieții lor: au slujit ca punct de unire între pământ și cer, între îngeri și oameni, aparținând cerului în timpul petrecut pe pământ, intrând în comuniune cu îngerii și cu oștile lor, pe când încă se aflau în locuințele lor pământești. Cei plăcuți lui Dumnezeu, care au activat în lume, L-au mărturisit pe Domnul prin disprețul și desconsiderarea lor completă față de mentalitățile lumești, iar acestor oameni li se puteau aplica în mod corect cuvintele Evangheliei: „Aceștia sunt în lume, dar nu sunt din lume” (Cf. In. 17, 11, 16). Mărturisirea Domnului unită cu lepădarea hotărâtă și totală de lume și de ei înșiși a fost semnul tuturor sfinților.

Oricine Îl mărturisește pe Domnul în timpul vieții sale pământești, așa cum a învățat Domnul, oricine dovedește prin propria sa viață că Îl mărturisește pe Hristos ca fiind Domnul și Dumnezeuul său, pe acela îl va mărturisi Domnul ca ucenic al Său; El îi va mărturisi pe adevărații Săi ucenici nu numai în fața întregului univers, ci și înaintea lui Dumnezeu-Tatăl. Mărturisirea Fiului pentru o persoană înaintea Tatălui, conduce acea persoană în cea mai intimă unitate cu Dumnezeu (Cf. In. 14, 20).

Când o persoană Îl mărturisește pe Dumnezeu într-un mod care Îi este plăcut Lui și așa cum este rânduit de El, este un semn că Dumnezeu a ales acea persoană. Rodul unei bune voințe umane este includerea în rândurile celor aleși.

Mărturisirea slabă, ambiguă nu este acceptată, este refuzată ca ceva inutil, ca ceva nevrednic de Dumnezeu. Nu este suficient să mărturisești în secret în suflă; este necesar să mărturisești cu buzele și prin cuvinte. Mărturisirea cu cuvinte nu este suficientă – este necesar să mărturisești cu fapte și prin viață. Domnul a spus: „Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui său cu sfinții îngeri” (Marcu 8, 38). Nu trebuie doar să-L mărturisim pe Domnul, nu numai să-L recunoaștem dumnezeirea și puterea; trebuie să-i mărturisim învățătura, poruncile Sale. Poruncile Lui sunt mărturisite prin împlinirea lor. Îndeplinirea lor, contrar obiceiurilor general acceptate ale societății umane, este mărturisirea Domnului și a cuvintelor Sale înaintea oamenilor. Societatea umană este numită păcătoasă și desfrânată, pentru că a înclinat în mare parte spre viața păcătoasă; a trădat și a schimbat dragostea lui Dumnezeu cu dragostea pentru păcat. Obiceiurile care domnesc în lume, având greutatea legii mai presus de toate legile,

sunt contrare, în dușmănie cu o viață care este plăcută lui Dumnezeu. O viață care este plăcută lui Dumnezeu este un obiect de ură și batjocură pentru lumea mândră. Pentru a scăpa de ura, persecuția și săgețile lumii, o inimă slabă și neancorată în credință se înclină spre plăcere, trădează învățăturile Domnului și iese din rândurile celor aleși.

Dependența de societatea umană nu este la fel de puternică ca dependența de familie. Este mai ușor să refuzi să te supui cerințelor societății, decât să refuzi să te supui cerințelor familiei. Cerințele familiei sunt ajutate de legile naturii, iar atunci când aceste cerințe sunt în concordanță cu Legea lui Dumnezeu, atunci însăși Legea lui Dumnezeu le ajută. Slujitorul lui Hristos se trezește adesea nedumerit de cerințe contradictorii, neștiind care dintre ele ar trebui să fie satisfăcută ca fiind plăcută lui Dumnezeu. Domnul, în prevederea Sa, rezolvă această nedumerire până la mulțumire deplină. El a completat cuvintele de mai sus cu următoarele: „Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine (Mt. 10:37). „Cel care preferă voința părinților săi sau a oricăror alte rude după trup față de voia Mea, cel care preferă modul lor de gândire și atitudine față de învățătura Mea, cel care preferă să le placă lor decât să placă Mie, nu este vrednic de Mine”.

Dificultățile și piedicile la mărturisirea lui Hristos care lucrează împotriva unui creștin din exterior sunt nesemnificative în comparație cu dificultățile și piedicile care sunt în noi. Păcatul care trăiește în minte, inimă și trup se opune direct mărturisirii lui Hristos, mărturisire prin împlinirea poruncilor Sale; păcatul se încapățânează împotriva acestei împliniri. Bunătatea cea mai firească, atunci când este vătămată de păcat, îngreunează mărturisirea, străduindu-se să introducă și să amestece în ea mărturisirea firii căzute. Mărturisirea lui Hristos este ruinată de acest amestec;

ea cere recunoașterea fermă a stricăciunii naturii căzute.

Este posibil să te retragi de la societatea umană, sau de la rude; dar unde te duci să scapi de tine? Unde te poți ascunde de propria ta natură? Cum scapi de ea? Pentru a fi eliberați din sclavia naturii căzute, Domnul ne poruncește să ne răstignim firea; adică să-i tăgăduim rațiunea și voința, să pironim activitatea minții și atracțiile inimii pe poruncile Evangheliilor. Astfel, cei care sunt ai lui Hristos și-au răstignit trupul, cu patimile și cu poftele lui (Gal. 5, 24): și-au răstignit mintea trupească și voința naturii lor căzute, pe care se întemeiază atracțiile păcătoase ale sufletului și trupului și viața păcătoasă. Astfel, lumea a fost răstignită pentru Apostol și Apostolul pentru lume (cf. Gal. 6:14). Amin.

Prof. Mihai-Ionuț Coană

(reflecție la Duminica I după Rusalii, Sf. Ev. Matei 10, 32-35, 37-38; 19, 27-30, 30 iunie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie